

Dale Drvin:

Kakor na železnici.

Kdo izmed vas se je že vozil po gorenjski železnici? Malo nad Otočami je vlak nekam zavozil, in okrog tebe je nastala trda, temna noč. Če si se pa peljal po bohinjski železnici, si pa videl že na Jesenicah, da je gorela podnevi luč v železniških vozovih. Podnevi — pa luč! Ko so te pa potegnili malo od Jesenic dalje proti Bohinju ali proti Koroškemu, si pa takoj lahko uganil, zakaj gori luč. Kar naenkrat nisi namreč nikamor več videl. Kakor bi se bil zaprl svet krogiokrog tebe! Samo v železniškem vozu je bilo svetlo, zunaj pa tema. In gorje bi ti bilo, če bi bil pomolil glavo kaj predaleč v temino! Odletela bi ti bila. Taka je voznja skozi predor ali tunel.

Štefínov Mihec je v hribih večkrat oddaleč opazoval vlak, kako gre pri eni strani hriba noter, na drugi strani pa pride ven. Kako se mu je zdelo to vendar lepo! Škoda, da tudi konji tako ne vozijo! Ali bi bilo prijetno!

Prišla je pa zima leta 1909. Že je minul sveti Matija. Pravijo, da sveti Matija led razbija, če ga ni, ga pa naredi. Tistega leta je pa poslal sveti Matija na Gorenjsko silne množine snega. Ko je pa še s strehe prigrmel sneženi plaz, ga je bilo pred Štefínovo hišo za celo goro. Malo je manjkalo, da ni bil cel Triglav. Štefínova hiša stoji malo na gričku. Zato je pa ta kraj prav pripraven za sankanje. Kar izpred hiše se podršaš dol v ravnino. Posebno, če je enkrat gladek saninec, potem gre, kakor bi te nesel veter. Železnica ne gre tako urno.

Železnica! Jej, pa res! Mihcu se je posvetilo v glavi. Sankališče bo njegova železnica. Pa tudi tunel mora biti! Ali je hodil potem okoli plazu in ogledoval tisti kup snega. Tu mora biti tunel! Nič ne pomaga! Samo, kako bi ga naredil, to mu je šlo še po glavi.

Mihčev oče so pomagali tista leta delati bohinjsko železnico. To je Mihec dobro vedel. Saj niso tega povedali samo enkrat. Zato se mu je zdelo najpametneje, če očeta povpraša, kako se naredi taka luknja.

Oče so pravili, da je bilo takrat veliko delavcev pri železnici. Eni so se lotili hriba in ga začeli kopati. Ko so pa prišli do skale, so jo pa morali razstreliti. Zavrtali so luknjo, nabasali v njo smodnik ali dinamit, in skala je šla narazen, kakor bi cepil drva. Drugi delavci so pa vozili kamenje in drugo šaro iz tunela. Tako je bila luknja v hrib čimdalje večja, zunaj pa vedno več kamenja. Vse delo pa so vodili učeni gošpodje, ki jim pravijo: inženirji.

Po tem razumljivem pojasnilu se je lotil tudi Mihec tunela. Delo ni bilo posebno težavno. Rabil je samo lopato za kopanje in nakladanje in sani za odvažanje snega. Pa preveč neroden tudi ni bil in ni smel biti, sicer bi bil s svojo nerodnostjo sproti podiral svoje lastno delo. Počasí in previdno je jemal sneg izpod plazu in ga nakladal na sani. Pa vztrajnosti mu je bilo treba, zakaj tak tunel, če je tudi le tri ali štiri metre dolg, ni izkopen en dopoldan. Mihec bi se bil pa že rad vozil skozi tunel, ko je prvič odpeljal sneg izpod plazu. Ali kdor čaka, dočaka, in kdor dela, tudi dodela.

Mihec je dodelal luknjo skozi plaz. Zanj je bila dosti visoka in dosti široka. Glavna reč pa, da je

pod tunelom tudi dober saninec. Za to je skrbel Mihec celo popoldne. Skozi tunel in po hribu se je peljal s sanmi, nazaj pa jih je vlekel za kratko vrstico, ki jo je privezal spredaj za vrhnjo desko. Po klancu gor je bil on konj, in je rezgetal kakor očetov rjavec, po klancu dol je pa vozil in brlizgal kakor železnica. To vse je trajalo dobre tri tedne.

Toda toplo pomladansko solnce mu je prekmalu vzelo sneg in tunel in — zabave je bilo konec. Konec? — E - ja! Pomlad eno zabavo vzame, pa deset drugih ponudi. Mihec že vé, da je tako.

J. E. Bogomil:

Prijetna zabava.

1. Kako piješ iz steklenice, da ostane vedno polna?

Čudno! Pa vendar lahko storiti. Dve steklenici moraš imeti. Ena mora biti polna in dobro zamašena, druga polna in odmašena. Prva mora imeti nekoliko izvotljeno dno, kakor ga imajo take za kisló vodo. V to prvo natakaj iz odmašene in pij. Tako boš pil iz polne steklenice, a steklenica bo ostala kljub temu polna.

2. Stavi, da tvoj prijatelj ne more zapisati vsega, kar mu boš narekoval!

Meniš, da ti bodo verjeli? Težko. Pa boš vendar ti stavo dobil. Kar narekuj mu: »Kdor zna dobro jahati, ne rabi niti biča niti ostrog, ampak pravi samo — — —,« pa zacmakaj z jezikom, kakor si